

Misijní zpravodaj

27/2020

TÉMA ČÍSLA: MISIE DOMA A VE SVĚTĚ

4 Rozhovor s NŘ PMD v Malawi
11 Misie jako misie?

20 Není koláč jako Misijní koláč
24 Modlitby za ulice

PODPOŘME MISIE MODLITBOU ŽIVÉHO RŮŽENCE

I VY MOŽNÁ PATŘÍTE K MILIONŮM VĚŘÍCÍCH, KTEŘÍ
TOUŽÍ JÍT DO KOSTELA, TOUŽÍ PO PŘIJETÍ SVÁTOSTI
SMÍŘENÍ, ALE NYNÍ JIM TO NENÍ UMOŽNĚNO.
V MISIJNÍ RŮŽI SE KAŽDODENNÍ MODLITBOU
KONKRÉTNÍHO DESÁTKU RŮŽENCE DUCHOVNĚ
SPOJUJETE S OSTATNÍMI A MODLITBAMI ZA DRUHÉ
SPOLEČNĚ VYTVOŘÍTE NEJKRÁSNEJŠÍ KYTICI.
NEJSTE JEŠTĚ ČLENY? NEVADÍ, KDYKOLIV
SE MŮŽETE PŘIHLÁSIT, RÁDI VÁS PŘIVÍTÁME
VE SPOLEČENSTVÍ ŽIVÉHO RŮŽENCE.

„MILÍ Z PAPEŽSKÝCH MISIJNÍCH DĚL!

**JAK SE VÁM DAŘÍ? DOUFAME, ŽE SE MÁTE DOBŘE.
V TOMTO ČASE STRACHU POZVEDÁME SPOLEČNĚ SVÁ
SRDCE K BOHU. ZA VÁS ZA VŠECHNY. KORONAVIRUS
ZPŮSOBUJE PANIKU PO CELÉM SVĚTĚ.
MY TADY V KOMUNITĚ NABÍZÍME BOHU NAŠE MODLITBY
ZA OCHRANU... OD TĚ DOBY, CO VLÁDA NAŘÍDILA
ZÁKAZ VYCHÁZENÍ, TRÁVÍME VÍCE ČASU V MODLITBĚ.
STEJNĚ JAKO DĚTI VE SVÝCH RODINÁCH SE TEĎ
MODLÍME RŮŽENCEM. MÁME NADĚJI, ŽE TOTO VŠECHNO
BRZY POMINE Z BOŽÍ MILOSTI A SOUCITU.**

**DOUFAME, ŽE VY VŠICHNI JSTE V BEZPEČÍ A V POŘÁDKU,
VAŠE ZEMĚ, DĚTI A RODINY.**

ZŮSTÁVEJME SJEDNOCENI V MODLITBĚ.

POZDRAVY OD NÁS VŠECH!”

SESTRA CLAUDIA

PAPEŽSKÁ MISIJNÍ DÍLA

NA KROPÁČCE 30/1, 500 03 HRADEC KRÁLOVÉ
TEL.: 604 838 882, E-MAIL: PMD@MISSIO.CZ
WWW.MISSIO.CZ

Milí přátelé misii,

příprava tohoto čísla Misijního zpravodaje nás zastihla uprostřed přelomové doby. Na začátku se zdálo být vše jasné, téma, zpracování, nic nenaznačovalo jakýkoliv problém. Nakonec texty uzavíráme uprostřed světové pandemie viru Covid-19, kdy je celá společnost paralyzována restriktivními opatřeními proti šíření dosud neznámé nákazy. Vzhledem k daným nařízením, je už dopředu jasné, že řada oblíbených akcí k podpoře misii se neuskuteční. Je to těžká zkouška našeho misijního odhodlání, protože akce typu Misijního štrúdlování, Misijního koláče a celé řady dalších se nemůže vůbec uskutečnit. Určitě během následujícího období nalezneme možnosti, jak pracovat v nových podmínkách, každopádně Vaše příspěvky na podporu misii stále pomáhají tam, kde jsou na tom lidé hůř než my.

Touto cestou bych rád poděko-

val všem, kteří se zapojili do pomoci druhým, jak šitím a distribucí roušek, pomoci seniorům a nemocným, tak ve svém zaměstnání. Je velice důležité se semknout a držet při sobě. K tomu může pomoci také společná modlitba Misijní růže. Jedná se modlitbu živého růžence, kdy se člen Misijní růže denně modlí jeden desátek růžence za misie. Mohou se zapojit jak jednotlivci, tak skupiny, kteří jsou pak vzájemně spojeni modlitbou v jednu Misijní růži, kterou tvoří dvacet lidí.

Dopady celé krize se mohou zdát hrozné, ale neklesejme na mysli, s Boží pomocí vše zvládneme a ještě se z toho můžeme poučit. Proto obraťme pozornost k tomu, co přináší toto číslo. Hlavní rozhovor nám poskytl P. Vincent Mwakhwawa, národní ředitel Papežských misijních děl v Malawi. Zajímalo nás, čím tamní církve žije, a jak zprostředkovává pomoc potřebným. S tím souvisí také hlavní téma čísla nazvané **Misie doma a ve světě**. Z různých zdrojů vidíme, že výraz misie se ve společnosti často vykládá velmi volně a často značí celou řadu různých aktivit. Proto si myslíme, že neuškodí menší vysvětlení, jak se to s misiemi ve skutečnosti má. O zkušenost sousední země se s námi podělil také P. Tomasz Atlas z Polska. Neopomenuli jsme ani ohlédnutí za Mimořádným misijním měsícem 2019 a dalšími aktivitami minulého roku.

Myslím na všechny v modlitbách a doufám, že příští číslo budeme připravovat v pokojnější atmosféře.

Leoš Halbrštát ■

Dobré vzdělání a křesťanská identita dávají naději na společenský vzestup

Mladá, dynamická, rostoucí, tak by se dala charakterizovat katolická církev ve středoafrickém Malawi. P. Vincent Mwakhwawa, zdejší národní ředitel Papežských misijních děl, svojí energií a ochotou podělit se o své zkušenosti z pastorece jako by tuto charakteristiku ztělesňoval. V našem rozhovoru se dotkl řady důležitých témat běžného misijního provozu. Je vždycky dobré, dozvědět se více o tom, jak svoje potíže prožívají jinde.

● Cílem tohoto čísla Misijního zpravodaje je postihnout rozdíl mezi klasickou pastorcí, lidovými misiemi a misiemi ad gentes. Vnímáme, že v řadě případů to není úplně jasné. Můžete popsat, jak tento rozdíl vidíte vy?

Klasická pastorece a misie ad gentes, nebo chcete-li misie k národům, se určitě liší. Klasickou misií můžeme nazvat působení mezi lidmi, kteří jsou již pokřtěni. Laici se společně s duchovními podílejí fungování křesťanské komunity a prohlubování její víry. Všechno má za cíl posílit místní církev a předat víru v Boží království také těm lidem, kteří se zatím necítí být součástí tohoto společenství, ale žijí v jeho sousedství. Zatímco misie ad gentes znamená, že konáme misijní práci pro všechny národy, zejména na územích, kde řada obyvatel není vůbec pokřtěna. Malawi a s námi mnoho dalších afrických zemí patří právě do této kategorie. Naše církev je mladá a stále je dost lidí, kteří potřebují slyšet evangelium. Proto se velká část úsilí Papežských misijních děl zaměřuje na misii ad gentes.

● **Pojďme si přiblížit vaši konkrétní situaci. Kdy vlastně přišlo křesťanství do Malawi?**

Jako první se u nás objevili protestantští misionáři v roce 1861 a vytvořili první křesťanskou komunitu na našem území. Katolíci je následovali v roce 1889, kdy k nám ze Zambie přišla skupina Bílých otců (Misionářů Afriky). V roce 1901 se k nim přidalo další společenství Montfortských otců. Už dříve, zhruba od 15. století, působil na našem území islám. Především prostřednictvím arabských kupců s kořením, slonovinou a otroky.

● **Nakolik je křesťanství dominantním náboženstvím?**

Většina Malawijců jsou křesťané, pak následují muslimové a třetí nezanedbatelnou částí obyvatel představují vyznavači tradičního animistického náboženství. Katolická církev je z křesťanských církví největší. Ačkoli přišla jako poslední, neuvěřitelně roste a stále přitahuje nové a nové věřící.

● **Čím si myslíte, že to je? Má vaše církev nějaké specifické rysy, které jí přinášejí takový zájem?**

Mnoho Malawijců (nekatolíků) ji vnímá jako společenství, které sdílí lásku a stará se o chudé, zranitelné a lidi v tísní. Ve městech provozujeme nemocnice, na venkově budujeme alespoň zdravotnické kliniky, snažíme se dostat i do velmi vzdálených chudých komunit a poskytnout jim vše, co potřebují. Staráme se o mnoho vzdělávacích zařízení, jako jsou základní a střední školy. Dobré vzdělání a křesťanská identita totiž dává naději na společenský vzestup. Katolická církev si díky podpoře řeholních sester, bratří a kněží může dovolit odpustit školné sirotkům a dětem z velmi chudých rodin. To všechno ti, kteří ještě nejsou katolíky, velmi dobře vnímají. Katolická církev navíc u nás vždy usilovala o sociální a politickou spravedlnost. Od začátku působení v zemi píší biskupové pastorační dopisy, které se zabývají sociálními nebo politickými nespravedlnostmi v Malawi. Mezi lety 1969 a 1992 církev výrazně napomohla postupné proměně země s diktátorskou vládou jedné strany na vícestrannou demokracii a nadále podporuje její rozvoj.

● **Přiblížíte rozsah činnosti Papežských misijních děl v Malawi?**

Účastní se mnoha aktivit, které lze rozdělit do třech hlavních linií: Učí lidi žít svou víru a svědčit o Kristu prostřednictvím modlitby, materiální a finanční pomoci. Shromažďují finanční podporu Svatému otci, aby pomohl ostatním zemím zažít víru a lásku od Malawi. A v neposlední řadě distribuují finanční podporu od Svatého otce zdejším komunitám, které to potřebují.

● **Papežská misijní díla nejsou jedinou církevní organizací poskytující podporu potřebným.**

To jistě ne. Humanitárních organizací tu působí celá řada. Papežská misijní díla jsou však jedinou organizací, která učí lidi žít jejich křesťanskou lásku v univerzální perspektivě a podporovat Svatého otce prostřednictvím finanční a duchovní podpory. Snažíme se pomoci venkovským a potřebným komunitám, které jsou vládou a jinými organizacemi často zanedbávány. Podpora naším prostřednictvím je přímější a lépe vnímáme specifické potřeby v jednotlivých místech. Neodečítáme si procenta peněz z dárcovských peněz na náš chod. Vždycky do diecézí nebo farností putuje celá částka. Katolická církev v Malawi je navíc jediným náboženstvím, které je přítomné v celé společnosti. I když máme v některé vesnici jen málo členů, jsme přítomni a prožíváme a známe potřeby lidí více než vláda.

● Řadu projektů má u vás například Mary's meals. Jak společně vycházíte? Máte rozdělené kompetence?

Musím přiznat, že s nimi příliš nespolupracujeme. Mají svou vlastní strukturu správy, se kterou ale nedosáhnou všude. Mary's Meals si pouze vybere místo, kde budou pomáhat. My se snažíme dostat všude, kde žijí lidé, kteří mohou potřebovat podporu. V místech, kde Mary's Meals již působí, jim kolegiálně necháváme prostor, protože víme, že se o místní postarají.

● Máte nějaké potíže se skutečností, že lidé předpokládají, že podporují misie, ale ve skutečnosti si vyberou spíše určitý druh humanitární pomoci prostřednictvím jiných organizací?

Snažíme se podporovat misie, které mají oslovit všechny a pomoci jim zažít Kristovu lásku.

U nás existuje stále mnoho lidí, kteří chtějí poznat Krista, chtějí se hodně dozvědět o evangelii, naučit se modlit a chtějí porozumět učení církve. Mnoho z nich se chce stát kněžími, nebo řeholními sestrami. Musíme se tedy o všechny v rámci možností pastoračně starat. Zatím vidíme, že počty kněží, sester ani laiků na tento úkol zdaleka nestačí. Proto propagujeme duchovní povolání mezi mladými lidmi, aby viděli všechny potřeby společenství a naučili se obětovat své životy. Proto je podpora misíí tak důležitá.

● **Dokážete u vás vymezit hranici mezi domácí misí a světovou misí (ad gentes)?**

Věřící všude na světě mají sklon myslet pouze na své pastorační a duchovní potřeby a zapomínat na to, že existuje také mnoho jiných, kteří potřebují Boha, ale dosud ho neznají. Prostřednictvím propagace misíí a informovaností se snažíme rozdíl vysvětlit. Děje se tak zejména při oslavách čtyř Dnů misíí. V neděli Zjevení Páně (Den Misijního díla dětí), kdy slavíme Den misionářů pro děti, je učíme myslet, modlit se a podporovat jejich malým způsobem další děti, které potřebují slyšet evangelium a prožívat růst ve víře. Během Světového dne misíí – Misijní neděle (Den šíření víry) připomínáme důležitost modlitby a podpory

misijní práce Církve v celém světě tak, aby každý člověk dosáhl spásy. V Neděli povolání (svátek Díla sv. Petra apoštola) se snažíme zdůraznit důležitost duchovních povolání mladých lidí, aby jako kněží, sestry a bratři sloužili potřebným. A konečně při svátku Uvedení Páně do chrámu (svátek Papežské misijní unie a Den zasvěcených), se modlíme za jednotu a horlivost misionářů.

Připravil Luděk Bárta ■

Každý pokřtěný je misionářem, ale ne každý křesťan si uvědomuje závažnost tohoto pozvání

Kněz tarnovské diecéze, P. Tomasz Atlas, po svém vysvěcení v roce 1999, působil jako ředitel misijního domu v Kongu. Následně se stal delegátem biskupské konference pro misijní záležitosti a měl na starosti polské misionáře v řadě zemí Afriky, Asie a Jižní Ameriky. Své zkušenosti zúročil ve funkci Národního ředitele Papežských misijních děl v Polsku, kterým je od roku 2011. Hovořili jsme spolu na nelehké téma misii a zkušenosti církve ze sousední země s hlásáním radostné zvěsti za hranicemi.

● Nakolik jsou Poláci národem misionářů? Z naší zkušenosti známe spoustu příkladů polských kněží, kteří přišli působit do českých a moravských farností. Vydávají se i na jiné kontinenty?

Nejprve je důležité si uvědomit, a papež František to velmi často připomíná, že každý pokřtěný je Kristovým učedníkem, potažmo misionářem. Z tohoto úhlu pohledu, kdy v Polsku přijalo křest přes 80 % obyvatel, se naše země může zdát jako ryze misionářský kraj. Ovšem zdaleka ne všichni křesťané si plně uvědomují závažnost tohoto pozvání a nechtějí se v misijních aktivitách příliš angažovat. Nicméně mě těší, že v současné době máme v misijních zemích skoro dva tisíce misionářů. K tomu

je nutné připomenout další stovky dobrovolníků, kteří se po jejich boku angažují. Další kapitolou je spousta kněží, kteří působí v našem sousedství, včetně vaší země.

● **V obecném povědomí se trochu míchá dohromady misijní působení, farní pastorační typu „lidových misii“ a humanitární pomoc v zemích třetího světa. Vysvětlil byste rozdíl?**

Úkolem církve je hlásat Kristovo evangelium, doprovázet věřící k osobnímu setkání s ním, aby dokázali odevzdat svůj život působení Ducha Svatého. Děje se tak třemi způsoby, které podrobně definoval sv. Jan Pavel II. v *Redemptoris missio* – klasickou pastorační, misiemi „ad gentes“ a novou evangelizací. Každý z těchto způsobů má svoji praktickou stránku, třeba vzdělávací nebo charitativní, které jsou potvrzením Evangelia.

● **Co si představit pod „misiemi ad gentes“?**

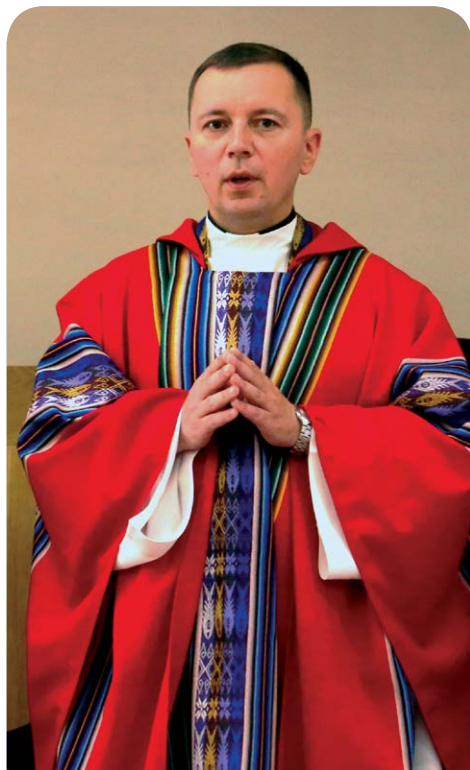
Jedná se o působení v zemích, kde o křesťanství z historických a jiných důvodů slyšeli velmi málo, nebo vůbec nic. Okruh věřících ochotných odejít do tohoto prostředí není příliš široký, ale část lidí otevřených misijnímu poslání církve se toho úkolu pravidelně ujímá. Jiní jejich rozhodnutí podporují modlitbou nebo finanční podporou misii.

● **Jaké mají postavení Papežská misijní díla v rámci polské církve? Myslíte si, že jsou dostatečně vidět?**

Máme u nás spoustu organizací zabývajících se misijní činností. Nicméně Papežská misijní díla jsou mezi nimi nejdůležitější. Ona mají za úkol starat se o hlavní část misijní práce. A co více, pomáhají papeži v hlásání Božího slova v každé kultuře a podpoře mladých místních církví.

● **Nakolik je důležitá spolupráce mezi bohatšími církvemi Západu, a naopak chudšími z jižní Ameriky, Afriky, nebo Asie?**

Máme co do činění s velkou výměnou darů. Jsme přece jednou Církví, která má jen různé tváře. Můžeme se podporovat v modlitbě, finanční pomocí, personálně, nebo výměnou zkušeností. V určitém slova smyslu jsme na tom stejně, zároveň bohatí i chudí. Každý z nás má jiné dary a záleží jen na něm, aby s nimi pracoval. Všichni jsme pak bohatí Kristem, Svátým Duchem, Evangeliem a Jeho milosrdenstvím.

● **Jak jste ve vaší zemi prožívali Mimořádný misijní měsíc říjen 2019?**

Jsme Bohu za ten čas hodně vděční. V duchu přání papeže Františka se zapojila spousta farností, společenství i jednotlivců a nově objevili svoje místo v misijní činnosti církve. Svědčí o tom četné iniciativy, misijní akce, a především spousta modliteb. Teď už jen zbývá poslouchat vanutí Ducha svatého, abychom rozeznali směr, jakým se v misiích ubírat.

Připravil Luděk Bárta ■

Misie jako misie?

Mimořádný misijní měsíc říjen, který jsme prožívali v minulém roce, byl připomínkou výročí sta let od vydání apoštolského listu *Maximum illud* papeže Benedikta XV. Papež v něm po první světové válce upozornil církev na její misionářskou odpovědnost, kdy jediným motivem misijní činnosti má být poselství a láska Pána Ježíše, šířené svatostí vlastního života a dobrými skutky. Všichni jsme tak dostali příležitost uvědomit si skutečnost, že církev je „svou podstatou misionářská“ a existuje právě proto, aby hlásala evangelium.

Přesto v člověku občas zahlodá červíček pochybností, zda tato poněkud abstraktně znějící slova mají v našem životě nějaký konkrétní význam. Co vlastně misie znamenají? Je každá pastorační aktivita zároveň misijní? Nakolik se dají misie ztotožnit s jedinou organizací – Papežskými misijními díly? Kde se nalézá hranice mezi hlášením evangelia a činnou humanitární pomocí? Nutnost osvěty a vysvětlení potvrzuje také národní ředitel Papežských misijních děl u nás, Leoš Halbrštát: „Mnoho organizací o sobě tvrdí, že jsou misijní, ale prvoplánově misijní nejsou. Spíše by se daly označit za charitativní nebo humanitární. Často se nám stává, že prostředky ze sbírek určených Papežským misijním dílům jsou v dobré víře podporovány jiné subjekty, což nás samozřejmě netěší.“ Zkusme se proto pustit na tenký led teorie a přiblížme si základní pojmy.

Katecheze, evangelizace, ad gentes

V encyklice *Redemptoris missio* papež Jan Pavel II. formuloval tři způsoby předávání víry – klasickou katechezi, novou evangelizaci a samotnou misii ad gentes. Katecheze jako součást běžné pastorační praxe představuje především výuka náboženství doplněná uvedením do křesťanského

života a svátostí. Je vhodná pro děti vyrůstající v aktivním a zakořeněném křesťanském prostředí. Celková zkušenost s žitou vírou se může v průběhu času prohlubovat pomocí prostředků klasické pastorace – duchovními obnovami či lidovými misemi. Jsou vděčným prostředkem k rozšíření obzorů a náboženské zkušenosti jednotlivých věřících, ale také celých farností. To však platí velmi omezeně na poměrně úzkou skupinu obyvatelstva.

Vlivem historického vývoje se církev ve druhé polovině 20. století ocitla v situaci, kdy se většina obyvatel především ve vyspělém západním světě, ale i v zemích bývalého sovětského impéria, vzdala příslušnosti k organizované náboženské společnosti. S tím postupně souvisel úbytek znalostí z náboženských, ale i obecně kulturních reálií, do té doby považovaný za samozřejmý. Jak oslovit hledající, kteří projeví o křesťanství zájem, ale zároveň nemají potřebné vědomosti a je obtížné shodnout se s nimi na společném jazyce? Složitou otázku řeší pre-evangelizace a nová evangelizace. Díky ní se mohou lidé otevření duchovním hodnotám seznámit se světem církve. Pastorační priority pro dobu nové evangelizace se dají shrnout do tří vět. Mluvit o Bohu novým způsobem. Začít znovu od Ježíše Krista. Být novým způsobem církvi.

Konečně se dostáváme ke třetímu způsobu přinášení evangelia světu a tím jsou misie ad gentes. Pojmenování vychází z názvu dekretu 2. vatikánského koncilu Ad gentes divinitus. Představují specifickou misionářskou aktivitu církve u lidí a lidských skupin, kde Kristus a jeho evangelium nejsou známi nebo kde křesťanské komunity nedokážou vtělit víru do vlastních prostředí a hlásat ji druhým skupinám. Právě sem spadá drtivá většina aktivit Papežských misijních děl.

Vyjít za lidmi a být s nimi

Papežská misijní díla nejsou pouze humanitární organizací zprostředkovávající pomoc v chudých zemích. Dominuje v nich misionářský prvek „přinášení živého Krista“ lidem, kteří o něm dosud neslyšeli. Proto má v jejich činnosti takovou významnou roli podpora kněžských seminářů a řeholních domů. *„Být misijní organizací znamená, že vytváříme přímo strukturu církve, která hlásá Krista v dotčených zemích. A to poskytují pouze Papežská misijní díla, různé církevní řády, případně u dalších křesťanských církví jejich vlastní organizace,“* vysvětluje Leoš Halbrštát. A připojuje konkrétní zkušenost: *„V rozhovoru s jedním otcem paulánem z Kamerunu jsme narazili na zajímavý paradox.*

Řada katolických kněží u nich vyrůstá v představě, že když se stali kněžími, tak jsou někdo. Tudiž chtějí být na farách, mít kolem sebe spoustu lidí, sloužit v komunitě, ale o nic víc se nestarat. Kdežto různí evangeličtí pastoři jsou schopni se vypravit do džungle a působit mezi lidmi, kteří skutečně o Kristu ještě neslyšeli. Najednou se zjistilo, že mají větší dosah a zasahují daleko více obyvatel než katolické farnosti. Právě proto papež František nestále opakuje – vyjděte za lidmi, buďte s nimi. Pokud si budeme stále hrát na pány, tak budeme věřící spíše ztrácet.“

Přesto je humanitární rozměr Papežských misijních děl velmi důležitý. Pro mnoho nemocných či zoufalých lidí, je první osobou, na kterou se v misijních obřadech, jejich kněz. Při přírodních katastrofách jsou právě kněží a řeholníci útočištěm naděje, útěchy a jistoty. Zůstávají především tam, kde s trpícími už nikdo jiný nezůstane. Skrze jejich působení mohou lidé nahlédnout záblesk Boží lásky k člověku. Právě v Africe, Asii, Latinské Americe a Oceánii sice bývají semináře přeplněné, ale vzhledem k množství pastorační práce je počet nových kněží nadále nedostačující. Často se setkáme se situací, kdy jeden kněz s pomocníkem spravuje území o rozloze odpovídající v Evropě celé diecézi.

Projekty Papežských misijních se snaží s touto situací počítat a díky znalosti místního prostředí jsou co do objemu práce s nimi realistické. Velkou výhodou celosvětového působení organizace je schopnost řešit problémy přímo v místě, kde vznikají, a díky aktivnímu zapojení příjemců podpory, kteří v dané oblasti působí trvale, je dovést do zdárného konce. Díky těmto místním partnerům se dostává pomoc i do nejdlehlších misijních území, a to jak dětem, tak dospělým. Leoš Halbrštát k tomu dodává: „*Idea Papežských misijních děl je v podstatě velmi jednoduchá – pomoci šířit Dobrou zvěst mezi lidmi, kteří ji chtějí slyšet, a pomoci mladým církvím v jejich rozvoji. Realitou nicméně zůstává, že dárci často více slyší na hlad a utrpení než na šíření víry. Proto musíme v prezentacích našich projektů často dávat větší důraz na onu humanitární složku.*“

Na závěr se dostáváme k otázce, nakolik je tato distribuce pomoci jednosměrná. Dovolíme si tvrdit, že právě v tomto ohledu se ukazuje další rozměr působení Papežských misijních děl. Od chudých a nově vznikajících církví k nám přichází inspirace a velké duchovní bohatství. Nezbytnou složkou působení papežských misijních děl představuje modlitba. Tady dochází k propojení a vytváření modlitebních mostů mezi zeměmi i celými kontinenty. Misijní působení se tak může přenášet do vlastní země, kdy aktivity ve farnostech jako například práce s dětmi v Misijních klubkách či modlitba Misijní růže pomáhají oživit ducha křesťanské vzájemnosti.

Souvisejí všechny misijní aktivity a misijní organizace s PMD?

Misijních organizací je v České republice mnoho. Každá křesťanská církev by už ze své samotné křesťanské podstaty nějakou vlastní misijní aktivitu měla mít. Většina z nich se proto věnuje podobným činnostem, tedy humanitární či charitativní společně s přinášením evangelia. Papežská misijní díla jsou oficiálním vyslancem katolické církve, to znamená, že mají na starosti koordinaci a fungování katolických misí, a záštitu nad nimi převzal přímo samotný Svatý otec. Jiné denominace mají svoje vlastní misijní organizace, jejichž prostřednictvím se snaží předávat evangelium, získávat nové věřící, a tím si upevňovat postavení ve světě, a zároveň samozřejmě pomáhat tam, kde je třeba. Mnoho aktivit je tím pádem velmi podobných a snadno zaměnitelných.

Podobné a snadno zaměnitelné

Pokud máme pojem „misijní“ spojený především s papežskými misiemi, tak můžeme snadno nabýt dojmu, že vše, co má ve svém názvu slovo „misie“, patří k Papežským misijním dílům. Ale není to tak. Jen namátkou uvedme příklady takových organizací: Lidové misie, Brněnská tisková misie, Misijní banka ubožáků, Mariánské misijní dílo... Pak jsou také organizace, které sice „misie“ nemají v názvu, ale zabývají se podobnou činností. Příkladem je v současné době velmi aktivní a oblíbené Mary's meals.

Mají nějakou přímou spojitost s PMD? Jsou to misijní aktivity, které podporují činnost Papežských misijních děl? Odpověď zní: ne. Výše uvedené organizace nemají žádnou návaznost na PMD. Spojuje je jen společný misijní aspekt jejich činnosti, ale jinak se jedná o naprosto odlišné organizace. Každá z nich má své vlastní poslání i konkrétní cíle, také své pole působnosti i svou vlastní strukturu, kam spadají také jisté vnitřní kontrolní mechanismy zacházení s dary.

Na základě těchto faktorů se pak potenciální podporovatel může rozhodnout, zda je pro něj organizace důvěryhodná a zda smysluplně naloží s jeho finančním příspěvkem.

Vyslanec katolické církve

Papežská misijní díla zjednodušeně řečeno podporují šíření a upevňování katolického pojetí víry, a děje se tak prostřednictvím čtyř pilířů – Díla šíření víry, Díla sv. Petra apoštola, Díla dětí a Díla jednoty kněží a řeholníků – Misijní unie. Jak už samotné názvy napovídají, každé dílo se věnuje určité oblasti. Skrze Dílo šíření víry se tedy šíří katolická víra a to zejména díky sbírce na Misijní neděli, která předposlední neděli v říjnu probíhá ve všech katolických kostelích na celém světě, i v těch nejchudších oblastech. Každý tak přispěje do společného fondu, aby z celosvětového měřítka posílil křesťanský či katolický element ve společnosti. Z těchto příspěvků se pak staví kostely tam, kde je spousta nově pokřtěných, kteří touží po aktivním prožívání víry, ale jejich církev je ještě mladá, nestabilní. Nemá tedy dostatek svatostánků, klášterů, nemocnic či domovů pro staré kněze či řeholníky.

Obvykle však nemá ani dostatek „personálu“. O to se tedy musí postarat onen druhý

A co lidové misie, tiskové misie ...také nesouvisejí s PMD?

V lecjakém městečku či vesnici najdeme takzvané misijní kříže. To jsou připomínky právě lidových misíí a s misiemi ad gentes, tedy těmi, na které se zaměřují Papežská misijní díla, nemají už vůbec nic společného.

Lidové misie, s nimiž se potkáte jednou za čas ve svých farnostech, jsou svým zaměřením podobné spíše duchovním obnovám, s nimiž mohou být zaměňovány. „První základní rozdíl je v tom, že lidové misie vedou misionáři patřící k řádům, které k tomu dostaly souhlas a požehnání od papeže,“ vysvětluje řeholní řád vincentinů, kteří se lidovým misiím věnují: „Misionáři přicházejí s pověřením od Svatého otce. K tomuto poslání obdrželi od papeže i privilegia. Např.: Na závěr misíí se žehná misijní kříž, u kterého mohou věřící každý rok na den ukončení misíí získat plnomocné odpustky, stejně jako na den Povýšení sv. kříže. Misie jsou pro všechny věkové skupiny. I když trvají jenom týden, snažíme se do

pilíř – Dílo Petra apoštola, zaměřené na podporu mladých mužů, kteří se cítí být povoláni ke kněžství. Chudé misijní země mají obrovské množství mladých lidí, kteří chtějí svůj život zasvětit Bohu. Takováto povolání jsou velmi vzácná a je velkou škodou, pokud musejí být odmítána z důvodu nedostatku finančních prostředků, protože stávající semináře a řeholní komunity mají plnou kapacitu. Dílo Petra apoštola proto přispívá na výstavbu nových seminářů, jejich vybavení a provoz, stejně jako na nutné opravy. Podporuje i tisíce formačních pracovníků, řeholních noviců a noviců. Kněz v misiích musí být nejen adekvátně vzdělán, ale také schopen se o sebe i své ovečky postarat, a během studií je na to pamatováno. Podpora tomuto dílu je velmi důležitá zejména z těchto důvodů. Kněz je pro místní obyvatele velkou autoritou, inspirací a mnohdy i poslední záchranou. Více kněží znamená i větší podporu potřebným přímo na místě, jak jste se mohli dočíst v článku „Misie jako misie?“.

Na křesťanské formaci záleží

Třetím pilířem je Dílo dětí. Na vývoji a vštěpovaných hodnotách těch nejmenších totiž závisí další směřování společnosti. Čím lépe a účinněji je dokáže vést pozitivním a konstruktivním směrem, tím lépe na tom společnost bude, až tyto děti vyrostou a začnou se aktivně na jejím životě podílet. Proto je klíčové, aby děti nejen neměly hlad a netrpěly nemocemi, ale aby rovněž byly vzdělané a křesťansky formované, respektive aby uměly myslet na druhé a s důvěrou a úctou se

programu zahrnout každou věkovou skupinu – děti, mládež, manžele, staré i nemocné lidi. To, co se snažíme zdůraznit my, duchovní synové sv. Vincenta, je skutečnost, že nemůžeme překonávat své hříchy nebo zlé sklony svou vlastní silou, ale jenom s Boží pomocí. Dáváme tedy důraz na to, aby si lidé dali do pořádku svůj svátostný život. Dáváme každému možnost přistoupit k svátosti smíření a přijmout eucharistii.“

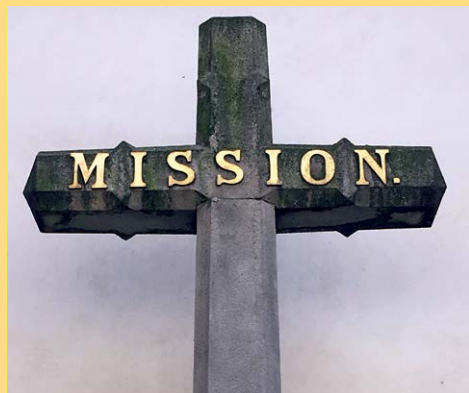
Brněnská tisková misie

Je členem České evangelické aliance a jejím cílem je „povzbudit každého věřícího k misii, zvláště ty, kteří dosud neměli odvahu evangelizovat. K tomu vydává jako pomůcku misijní texty, které usnadňují kontakt s lidmi. Texty jsou vydávány v 10 tematických řadách a jsou cílově orientovány pro: rodiny, nemocné, děti, mládež, ženy, starší generaci, lidi s problémy aj. Povzbuzují v těžkých obdobích života, pomáhají překonat stresové situace, závislost na alkoholu a drogách, vyzývají k obnovení rodiny, morálky, pomáhají nalézt smysl života, varují před sektami... Svou přístupnou

obracely k Bohu i člověku. Čím kultivovanější jsou jednotliví lidé, tím kultivovanější je pak i národ. Správnou výchovou dětí se dá předejít mnohým budoucím celospolečenským problémům, s nimiž se chudé misijní země potýkají – např. negramotnost a tedy i snadná ovladatelnost národa, korupční chování způsobující špatné hospodářské výsledky, nízká morálka a zaměření hodnot na snadný zisk či touhu vlastnit bez nutnosti se o prosperitu starat, což následně ústí do konfliktů, občanských válek a udržuje lidi v bídě.

Začarovaný kruh může narušit jedině mravenčí práce duševně a duchovně vyspělých jedinců, kteří neúnavně obdělávají vinici Páně. Proto papežské misie podporují mnoho projektů zaměřených na děti, za které zodpovídají místní řeholní komunity, kněží nebo biskupové. Tito vedoucí projektů by měli pro místní představovat morální autoritu a zároveň být zárukou, že obdržené prostředky jsou vždy vynaloženy účelně a dostávají se i k těm, kteří se z různých důvodů ocitají mimo zájem neziskového sektoru.

Nad tím vším pak bdí čtvrtý pilíř papežských misíí a tím je modlitba či duchovní vedení, konkrétně ztělesněné Misijní unií pro kněze a řeholníky, jejímž úkolem je inspirovat každého pokřtěného k účasti na misijním poslání církve, vést k jejich aktivnímu zapojení, a tím pečovat o rozvoj misíí.

formou a krátkým slovem se hodí právě do dnešní uspěchané doby. Jsou aktuální, pohodové, vždy po ruce. Dosahují velkého nákladu, a tím jsou i levné. Mohou tak oslovit velký počet lidí,“ zní základní definice, již je možno opět nalézt na stránkách věnujícím se různým misijním organizacím.

Jak sami vidíte, pojem „misie“ je velmi široký a spadají do něj různorodé aktivity, jejichž cílem je pomáhat potřebným a přitom šířit Boží slovo, poselství o nekonečné Boží lásce a milosrdenství, jež člověku přináší radost a vnitřní pokoj.

Nelze kázat hladovému

„Jako katolíci jsme jediní, kdo byl schopen vyslat kněze za lidmi v táborech. Přinášeli tam útěchu, po které byla také poptávka, a psychosociální pomoc jim kromě našich duchovních nikdo příliš nemohl nabídnout,“ prozradila redaktorovi Proglasu Filipu Breindlovi charitní ředitelka Mandinda Zunguová, při loňské misijní cestě do Malawi. Tuto chudou africkou zemi loni na jaře postihly ničivé záplavy, proto Papežská misijní díla poskytla mimořádnou pomoc na stavbu nových domů. Ředitelka malawské charity zároveň dodala, že velkou útěchu vyplavení lidé nacházeli i v přítomnosti řeholních sester. Připustila ovšem i skutečnost, že *„nelze zvěstovat evangelium lidem, kteří nemají kde bydlet. Věříme, že kdyby sem Kristus přišel, jistě by rozdával duchovní pokrm, ale staral by se i o fyzické potřeby lidí. Máme příklady, jak sytil zástupy chlebem a rybami, protože je zřejmé, že nelze kázat hladovému. My jsme v situaci, kdy nechceme prvotně kázat někomu, kdo nemá domov a jídlo.“* Pomoc je však zaměřená všem potřebným, nejen těm, kteří vyznávají věrouku pomáhající organizace. To se týká i katolické pomoci v Malawi. Důležitou charakteristikou církevní práce po povodních je podle Zunguové, že se vůbec nerozlišuje sociální či náboženský původ daného člověka, jediným kritériem je jeho potřeba.

Takto většinou pracují všechny humanitární a misijní církevní organizace, ale pokud jsou ve svých aktivitách výrazné, je otázkou prestiže, pokud si je lidé umějí spojit s církví, ke které patří.

ADRA a Církev v nouzi

Například ADRA ČR (humanitární organizace poskytující pomoc lidem v nouzi) je součástí mezinárodní sítě organizací založené Církví adventistů sedmého dne, která také pravidelně přispívá na její rozvoj. V České republice působí od roku 1992. Zastoupení má podobně jako PMD ve více než stovce zemí po celém světě. V případech náhlých krizových situací je u nás společně s Člověkem v tísní jednou z nejviditelnějších pomáhajících organizací. Obě se na tento druh pomoci specializují, proto dokáží operativně pomáhat lidem ve chvíli, kdy jsou postiženi přírodní katastrofou nebo válečným konfliktem. Adventisté však mají kromě ADRY také své vlastní misijní aktivity, které přispívají k šíření jejich pojetí víry.

Ale i katolická církev má svou humanitární organizaci, která poskytuje pomoc v akutních případech. Je jí Církev v nouzi (známá také jako Pomoc trpící církvi, případně podle cizojazyčných názvů Kirche in Not či Aid to the Church in Need). V roce 1947 ji založil nizozemský premonstrát

Werenfried van Straaten, čímž reagoval na potřeby válkou zdecimovaných lidí původně vyhnaných z východní části Německa. Nejprve se pomoc zaměřovala na kněze, krátce na to už byla ustavena organizace pomáhající milionům východoněmeckých uprchlíků. Van Straaten apeloval na soucit a usmíření, čímž přiměl ostatní, aby jeho záměr podporovali.

Na začátku většina přispěvatelů věnovala hmotné dary – oblečení, jídlo, teprve později přišly na řadu peníze. Významného povýšení se Církvi v nouzi dostalo až za pontifikátu Benedikta XVI., který ji v roce 2011 povýšil na papežskou nadaci katolické církve. Pobočky dnes má ve dvou desítkách zemí a dary nepocházejí z žádných veřejných ani církevních zdrojů, jen od individuálních dárců a podporovatelů. Zaměřuje se také na pomoc pronásledovaným křesťanům.

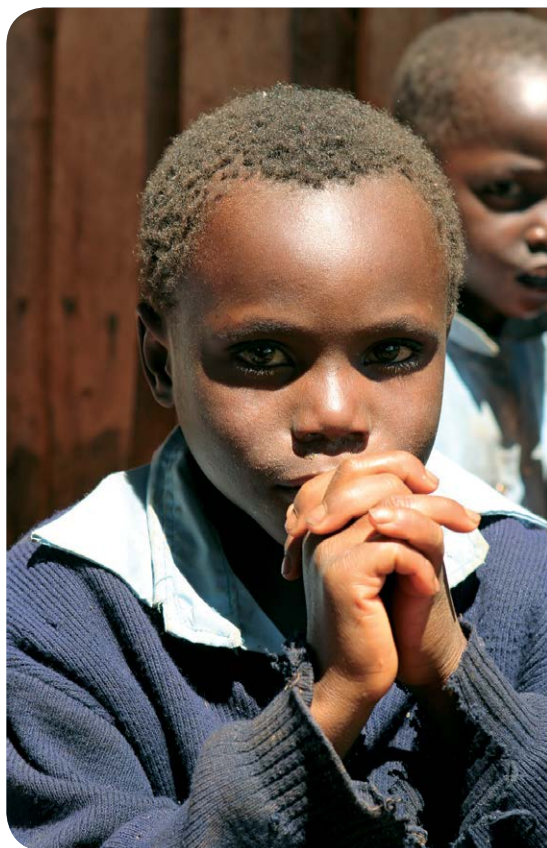
Mariino jídlo

Mezinárodní hnutí nazvané Mary's meals je podle svých slov „podporované lidmi nejružnějších zájmů z rozličných částí světa. Hnutí umožňuje lidem, aby nabídli peníze, věci, dovednosti, čas nebo modlitbu a tímto poskytli tu nejefektivnější pomoc těm, kteří trpí kvůli extrémní chudobě v nejubožejších zemích světa.“

Zakladatelem je Skot Magnus MacFarlane-Barrow, jehož rodinu významně ovlivnila návštěva mariánského poutního místa Medžugorje v Bosně a Hercegovině v roce 1983. Po vypuknutí jugoslávské války se Magnus rozhodl zorganizovat sbírku, z níž se během let vyvinula velká humanitární aktivita, která inspirovala Magnusovy rodiče k tomu, aby proměnili svůj domek pro hosty v centrum obnovy s názvem Rodinný dům modlitby. Myšlenka tohoto hnutí je velice prostá, ale údajně funkční: zajištěním jednoho vydatného jídla v místě vzdělávání přilákat děti do školních tříd, aby získaly vědomosti, které jim v budoucnu mohou pomoci vymanit se z chudoby. Hnutí se snaží být „nízkonákladovou charitou“ a jak se uvádí na jeho webových stránkách, „je pojmenováno po Marii, matce Ježíšově, která vychovala své vlastní dítě v chudobě. Naše hnutí je založeno na vzájemné úctě a spojuje všechny lidi bez ohledu na jejich vyznání. Naši vizi je, že každé dítě dostane jedno jídlo denně v místě svého vzdělávání. Společně věříme, že v tomto bohatém světě toho lze dosáhnout.“

Jak je z výše uvedených vět patrné, aktivity jsou velmi podobné aktivitám PMD, papežské misie se však neorientují na hmotnou pomoc, nepořádají žádné sbírky věcí, ani hmotnou pomoc do misí neposílají, protože se na to specializují jiné organizace.

Papežská misijní díla se naopak zaměřují na dlouhodobou a rozvojovou pomoc, jejímž cílem je vybudovat vyhovující podmínky a stabilizovat situaci na daném místě z dlouhodobého hlediska.

Není koláč jako Misijní koláč

Na to, aby se mohlo pomáhat, jsou potřeba prostředky, které musí někdo věnovat. Je jimi jak dobrovolnická práce, kterou si nikdo nenárokuje zaplatit, tak i hmotná pomoc. Tou mohou být předměty denní potřeby, jichž se sami vzdáme ve prospěch někoho, komu nyní poslouží víc, anebo věnujeme finanční prostředky, z nichž se potřebné nakoupí. V naléhavých případech solidarity snadněji sáhneme do své kapsy, abychom někomu pomohli. K našemu rozhodnutí nás však musí něco „donutit“. Motivuje nás jednak míra pocitu naléhavosti, který v nás nějak prezentovaná situace dokáže vyvolat, a jednak vidina „něčeho na oplátku“.

Dar je dar. Dobrovolný a bezpodmínečný. Dáváme, protože chceme, ale... Aniž si to uvědomujeme, často za svou štědrost ještě něco očekáváme. Minimálně dobrý pocit, že jsme někomu pomohli, nezdídkakdy však toužíme také vidět aspoň trochu vděku či konkrétní chování obdarovaného. U dobročinných příspěvků nás motivuje i věčná protihodnota věnované částky, kterou vědomě trochu přeplatíme. Na tomto principu funguje mimo jiné nabídka misijních materiálů, bez nichž by se, věřte či ne, dary na misie vybíraly mnohem obtížněji.

Nápady se půjčují i kradou

Je mnoho organizací, které dělají záslužnou činnost, ale nedostávají prostor v médiích a reklamních plochách, aby svou naléhavost mohly vykřičet do světa. Mnohé aktivity nepodporuje žádná slavná osobnost, která své fanoušky inspiruje někomu konkrétnímu pomoci. Proto si dobročinné a neziskové organizace musejí hledat svoje vlastní způsoby, jak lidi oslovit. Vymýšlejí si nejrůznější strategie, které pak ověřují v praxi, a ty neúčinnější následně používají. Jsou-li úspěšné, tak je většinou dříve či později někdo napodobí. A tady už začíná tak trochu konkurenční zápas.

Vymyslet nápaditou aktivitu, která potenciální dárce osloví, není nic jednoduchého, i když se mnohé nápady zdají být celkem primitivní, takže by si člověk mýsl, že takové „nic“ by přece napadlo každého. Ale právě přijít na ono „nic“ může někdy dát dost velkou práci.

Velice přínosným a efektivním nápadem bylo vymyšlení dobročinných jarmarků či bazárků a aktivit spojených s domácí výrobou čehokoliv, co se pak nabídne za dobrovolný dar, přičemž výtěžek nejde do kapsy výrobce, ale věnuje se někomu v nouzi. Na tomto principu jsou založeny mnohé dnes již tradiční misijní akce jako je Misijní jarmark, Misijní koláč, Misijní štrúdlování a částečně také Pohled pro misie. Vynikajícím nápadem je také princip aktivity, kterou znáte jako Jeden dárek navíc, kdy mají lidé možnost věnovat potřebným dar v hodnotě vánočního dárku. Z dnešního pohledu už víceméně běžným „nápadem“ jsou různé formy adopce a sbírek hmotných věcí.

Misijní jako dobročinný?

Někdy je obtížné určit, kdo je prvním autorem takového úspěšného nápadu a měl by na něj mít výhradní právo. Dnes se všechno velice rychle kopíruje a je otázkou spíše týdnů, než si ho osvojí také někdo jiný, kdo ho bude prezentovat jako svoje tzv. know how. Pokud takový dobrý nápad pomáhá, je nesnadné hájit si zdánlivě sobecký nárok mít ho jen pro sebe. A tak ani Papežská misijní díla nechtějí nikomu bránit v tom, aby aktivity podobné těm tradičním misijním podporovaly jiné projekty. Je však třeba upozornit, že není fér uspořádat vysloveně misijní akci nazvanou Misijní

koláč, Misijní jarmark atd., a výtěžek (nebo jeho část) věnovat komukoliv jinému než jsou Papežská misijní díla.

Organizátoři takových akcí v dobré víře leckdy obdarují nějakou místní organizaci (domov seniorů, hospic, azylový dům...) právě z darů, které získali uspořádáním misijní akce, kterou jako misijní také prezentovali. Jenže misijní akce by neměla být zaměňována s jakoukoliv formou dobročinnosti či charity. Nabízením misijních koláčů potenciálním dárcům říkáme, že pokud přispějí, podpoří tím projekty Papežských misijních děl. Mohou se rozhodnout, zda to chtějí či nikoliv. Věnovat následně takto vybrané dary komukoliv jinému, je v jistém smyslu podvod na dárce a poškození organizace, která takovou aktivitu na podporu své činnosti vymyslela.

Koláč nebo aktovka ... jak moc na tom záleží?

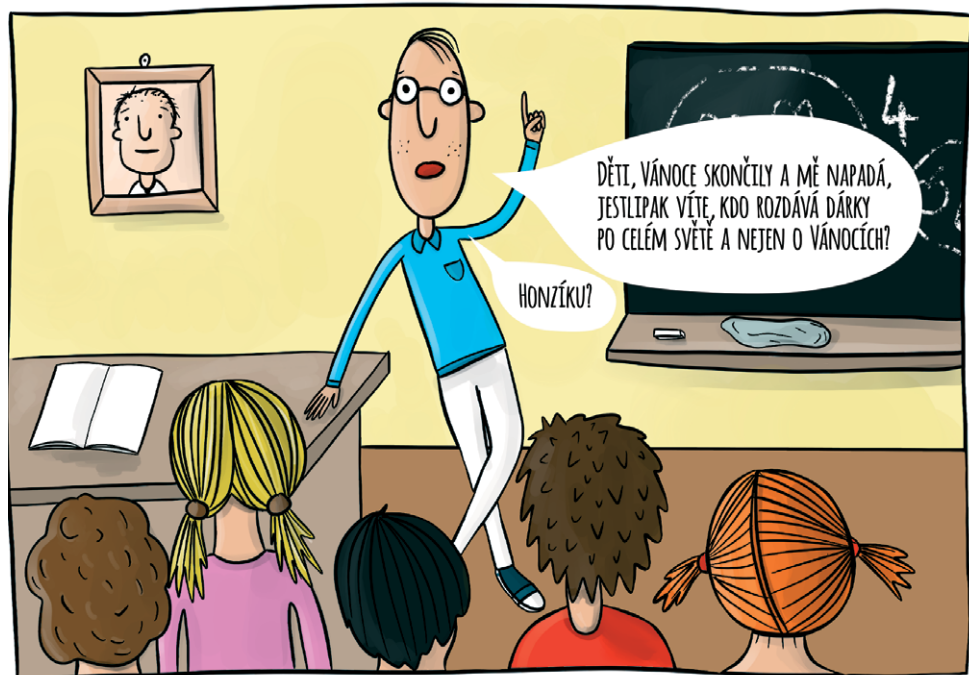
Pokud někdo doma upeče koláč (nebo něco vyrobí), nabídne to za dobrovolný dar svým známým, a pak tento výtěžek věnuje libovolným potřebným, znamená to, že se inspiroval Misijním koláčem/jarmarkem, využil misijní know how a podpořil dobrou věc. Obecně proti tomu nelze příliš namítat. Pokud však tuto iniciativu prezentuje jako Misijní koláč/jarmark, nabízí upečené dobroty/výrobky před kostelem, na faře ... případně nabídku ještě doplňuje misijními materiály, které mu na svoje náklady doručila Národní kancelář PMD, není legitimní vybrané peníze věnovat organizaci, která sice pomáhá v „misijních“ zemích, ale s PMD nemá nic společného. Což se bohužel občas děje. Totéž platí o aktivitách Misijních klubek. Jejich činností by měly být podporovány výhradně projekty Papežských misijních děl.

Již bylo zmíněno, že každá organizace má svoje způsoby, kterými oslovuje dárce a získává podporu. Má také svoji zodpovědnost za to, jak zachází s dary a potenciální podporovatel by měl vědět, zda jeho dary opravdu směřují tomu, komu je zamýšlel věnovat. Každá jednotlivá organizace, která potřebuje příspěvky od podporovatelů, by měla mít svoje specifické aktivity, s nimiž si je lze snadno spojit. Takže stejně jako je neřer věnovat papežským misím výtěžky z akcí typických pro jiné organizace (např. školní potřeby, které jsou charakteristické pro Mary's meals), tak je i neřer z misijní akce farnosti podpořit jiné než misijní projekty PMD.

Jakkoliv je prospěšné konat dobro, není tak úplně jedno, jakým způsobem se to děje...

Hádanka

Ohlédnutí za Mimořádným misijním měsícem

Celoroční příprava na oslavy Mimořádného misijního října 2019 přinesla mnoho zajímavých nápadů a aktivit. Jak už jste se mohli dozvědět z předchozích článků, Papežská misijní díla se zaměřují především na misie ad gentes, tedy misionářskou činnost v oblastech, kde o Kristově evangeliu dosud vůbec nevědí.

Zjednodušeně by se dalo říct, že PMD reprezentují a podporují převážně „světové misie“, misie chápané v původním slova smyslu. Misiemi se však dnes označuje i působení tzv. domácích, jehož cílem je víru v tradičním křesťanském prostředí spíše oživit, než že by mělo za cíl seznamovat s tím, o čem místní lidé v životě neslyšeli. Mnohé farnosti Mimořádný misijní říjen oslavily propojením obojího. Za všechny zmíníme akci nazvanou:

Modlitby za ulice v Kutné Hoře

Chrudimská „adopce nablízko“ byla inspirací pro modlitební aktivitu v Kutné Hoře, kde se připojili k misijní výzvě papeže Františka tím, že na začátek roku 2019 připravili kartičky s modlitbou a vyznačili na nich konkrétní oblasti náležející k farnímu obvodu. Každý, kdo si takovou kartu vzal, přijal do konce roku 2019 závazek modlitby za místní obyvatele. *„Tak si je chceme duchovně adoptovat, to znamená skrze modlitbu si je vzít na starost, pečovat o ně, prosit, aby i oni poznali*

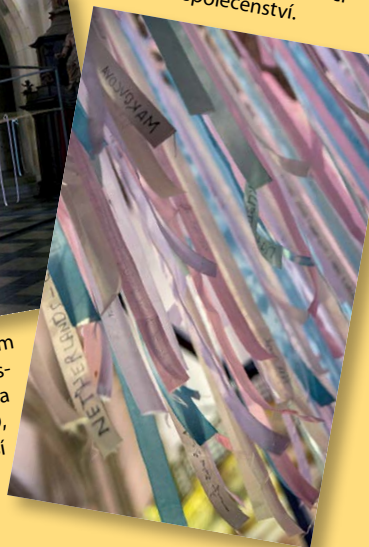
Modlitby za ulice

Zhmotnění a realizace

• Každá stuha znázorňuje jednu ulici – jednu modlitbu – jednoho člověka, který milost pro druhé vyprošoval. Sít plná stuh značí živé farní společenství.

• Konstrukce 3 x 3 x 3 m umístěna ve farním kostele sv. Jakuba – aktivita zahájena 5. května 2019, týden po instalaci visí první stuhy.

• Při prohlídkách kostela je instalace nazývána západoevropským minimalismem a vzbuzuje zájem. Poukazuje na život v naší farnosti a zavdává možnost vést rozhovor s náhodně příchodzími například o tom, že modlitba není nic těžkého a předepsaného, že někdy stačí i myšlenka a že rozhovoru s Bohem se člověk nemusí bát.

nezměrnou Boží lásku. Věříme, že toto malé misijní úsilí přinese velké ovoce,“ popisují v chrudimském farním časopise aktivitu, kterou pak více rozvedli v Kutné hoře.

Kutnohorští ji zahájili o první květnové neděli 2019 a pokračovali v ní až do podzimu. Arciděkan P. Jan Uhlíř ji charakterizoval slovy: „Modlitby za ulice jsou misijní aktivitou v našem městě. Jejich prvotním cílem však není obrátit celé město na křesťanskou víru, jak by se možná mohlo někomu na první pohled zdát. Jejím cílem je v první řadě nabídnout nám – těm, kdo se modlí – možnost změnit sami sebe. Učit se dívat a modlitbou otvírat svá srdce pro druhé. (...)“

Je to misijní činnost, když člověk opustí teplé místo domova a vydá se na pouť do míst, kde žijí mnohdy neznámí lidé. Ježíš procházel a mnohdy uviděl člověka, který potřeboval jeho pomoc. Možná i my cestou ulicemi uvidíme zamilované snoubence, zaslechneme smích dětí či hádku manželů. Možná budeme pomalu procházet ulicí, tiše se modlit a přemýšlet o lidech, které bezmyšlenkovitě mijíme. Možná, že právě tato zkušenost nás bude proměňovat a zatoužíme těmto neznámým lidem jednou i slovem předat radost ze života s Kristem.

Změňme své smýšlení a uvědomme si, že první užitek z této aktivity budeme mít hlavně my sami. Je to příležitost lépe pochopit svoji identitu křesťana-misionáře. Ježíš nás nejen potřebuje, aby druhé mohl uzdravovat a naplňovat jejich život láskou a pokojem. Ježíš chce, aby tato služba byla obohacením i radostí pro nás samotné. Chce, abychom časem zakoušeli radost, že i my vidíme toužícího Zachea na stromě nebo smutného Leviho v celnici. Chce, abychom zjistili, že i naše slovo může být naplněno láskou a mocí Ducha svatého, a může tedy proměňovat srdce a přivádět druhé k životu, ke Kristu.“

- Slavnostní zakončení Modliteb za ulice 20. října.

- Hrozen stuh představuje dobré plody odevzané Bohu. Symbolizuje sílu a účinnost modliteb společenství, které sdílí jednu víru. Tam, kde jsou dva nebo tři v Ježíšově jménu, tam je On uprostřed nich. Jednotlivě bychom stuhu po stuze ke klenbám těžko dostávali, to, že jsou spojené a drží pohromadě, je uschopňuje k tomu, aby se vznesly výš.

- Kovová krychle, do které jsme stuhy zavěšovali, měla v celé aktivitě rovněž svůj význam a její roli jsem si nejvíce uvědomovala právě během pozvednutí stuh ke klenbám kostela.

- Krychle představuje církev, která je pro křesťana rámcem, předpokladem zdařilého konání. Vyrůstá ze země a poskytuje pevnou oporu pro dobré dílo. My (každý z nás) tvoříme její obsah. Náš pozemský život potřebuje řád, pravidla a hranice. V dnešní době všech možných chutí a nabídek nám církev jako instituce poskytuje jasně vymezený a bezpečný prostor, jehož naplněním je život každého z nás jako jednotlivce i jako společenství.

Misijní den 2019 v Proseči: Po stopách svatých misionářů

V sobotu 21. 9. 2019 proběhl v Proseči u Skutče Misijní den nazvaný Po stopách svatých misionářů. Přes 110 malých i velkých misionářů z diecéze hradecké a arcidiecéze Olomouc prožilo společenství plné radosti, her, tvoření a Boží přítomnosti.

V 10 hodin jsme v kostele sv. Mikuláše zahájili program zaměřený na svaté misionáře, které děti z Papežského misijního díla dětí poznávaly v rámci roční přípravy na Mimořádný misijní měsíc říjen 2019.

Zde nás přivítal duchovní správce farnosti, a moderátorka celého setkání diecézní ředitelka PMD pro královéhradeckou diecézi Bronislava Halbrštátová, která během dne předvedla všem přítomným oblečení malawských obyvatel. Děvčata z Misijního klubka Proseč zatančila liturgický tanec na hudbu Hymny Papežského misijního díla dětí Pošli mě, půjdu já. Poté si vzal slovo národní ředitel PMD v ČR Leoš Halbrštát, který nám prostřednictvím fotografií, videí a povídání předal své zkušenosti a dojmy z misijní výpravy do Malawi. Ukázal místa, kde děti potřebují hodně pomoci a kam míří dary z České republiky. Je to např. nemocnice v Mzuzu pro hendikepované děti, místa po jarních záplavách nebo velmi chudé přístřešky, kde probíhá školní vyučování dětí. Pohovořil také o významu Mimořádného misijního měsíce října, o tom, co leží papeži Františkovi na srdci: že každý pokřtěný je posláný rozdávat radostnou zvěst o Kristu a má být dobrým misionářem.

Po celý den probíhal v kostele Misijní jarmark, kde si každý mohl vybrat z široké nabídky perníčků, zavařenin, sušených bylinek, svíček, háčkovaných hraček, dalších výrobků a misijních materiálů. Výtěžek 10 500 Kč podpoří projekty Papežského misijního díla dětí a všem patří veliké díky!

Farní zahrada, kam se účastníci misijního setkání přesunuli, se proměnila v místo odpočinku, sdílení, dobrého jídla, sportu, tvoření a her. Na stanovištích děti poznaly život sv. Patrika a střelily velkým prakem na loď. U biskupa sv. Vojtěcha hledaly ztracenou ovečku a vrátily ji do stáda. Na stanovišti sv. Dona Bosca stavěly oratoř z kostek. U sv. Zdislavy trénovaly základy ošetřování nemocných a v kostele u sv. Bakhity si zahrály na bubny a dešťové hole. Děti, které rády tvoří, si vyrobily misijní přívěšek např. na klíče, a ozdobnou placku. Celý den také probíhal fotbalový turnaj. Pět týmů z různých Misijních klubek se utkalo o putovní misijní pohár.

Vyvrcholením celého dne byla slavnostní mše svatá, kterou sloužil otec Vladimír Novák. Hudebního doprovodu se ujal náhodné seskupení Naživo. Po homilii se uskutečnil obřad, při kterém národní ředitel papežských misí Leoš Halbrštát slavnostně přijal do Papežského misijního díla děti 11 malých misionářů. Ti slíbili, že se budou každý den modlit za chudé děti modlitbu Zdravas Maria a každý týden si odřeknou něco dobrého a s rodiči ušetří peníze pro chudé děti. Děti pak byly obdarovány misijním křížkem, šátkem a dárkem.

Než se všichni rozešli do svých blízkých i vzdálených domovů, dostaly děti sladký balíček od novohradské charity a vybraly si postavičku jednoho z misionářů vyrobené maminkami z prosečského Misijního klubka.

Setkání bylo pro všechny velkým povzbuzením a požehnáním! Vlilo novou energii pro další misijní aktivity a připravilo nás na radostné prožívání Mimořádného misijního měsíce října.

**Za celé Misijní klubko
Marie Rejmanová ■**

■ Liturgický tanec Misijního klubka z Proseče.

■ Na jednom ze stanovišť hrály děti na bubínky.

■ Na dalším stanovišti na farní zahradě vyráběli účastníci klíčenky.

Misijní kongres dětí v Kroměříži: Velká síla malých skutků

5. října 2019 se v Kroměříži konal 7. celostátní Misijní kongres dětí PMD. Kongresy se pořádají jednou za tři roky a tentokrát byla na řadě olomoucká arcidiecéze. Patronem akce je Národní kancelář PMD, ale o náplň a realizaci programu se postaralo Misijní klubko při Církevní základní škole v Kroměříži. A všichni se opravdu snažili, aby přípravy dopadly co nejlépe. Učitelé poctivě připravovali svá stanoviště, schola trénovala nejen přede mší, ale při každé hodině hudební výchovy. S hudebním doprovodem nám pomohli také rodiče našich dětí. Děti se připravovaly na misijní scénku, ve výtvarce malovaly plakáty na výzdobu a označení stanovišť, dodělávaly se dárky na jarmark a misijními přípravami žili opravdu všichni. V den D se do pomoci zapojili také farníci z farnosti P. Marie.

Sobotní ráno bylo deštivé a chladné. V 10 hodin začala mše svatá, kterou vedl o. arcibiskup Mons. Jan Graubner a spolu s našimi kněžími byli u oltáře i kněží, kteří doprovázeli Misijní klubka odjinud. Po promluvě otec arcibiskup přijal osm nových členů do Misijního díla dětí (Holy Childhood), kterým po slibové modlitbě požehnal a na krk pověsil křížek. Národní ředitel PMD Leoš Halbrštát jim pak ještě uvázal misijní šátek. V průvodu přinesly děti dary za jednotlivé kontinenty.

Po poledním občerstvení již nic nebránilo v putování po kontinentech při „Velké misionářské hře“. Skupinky podle barev procházely stanoviště, na kterých bylo připraveno více různých aktivit, tvořivých úkolů, kvízů či skládanek. Děti si také společně zahrály na bubny a jiné nástroje používané při afrických tancích, mohly si vystřelit z luku, „zachytat“ rybičky, nebo společnými

silami vytvářet výtvarné překvapení, které jim bylo odkryto až odpoledne po návratu do kostela. Vyzkoušely si jaké je to jíst hůlkami nebo druhého krmit, jaké je to spoléhat na druhého, když mám zavázané oči a mám malovat, domluvit se, jak se budeme pohybovat, když máme společně svázané nohy. Na každém stanovišti byla aktivita, která naplňovala motto kongresu „Velká síla malých skutků“.

Odpolední program pokračoval opět v kostele, kde jsme společně zhlédli divadelní scénku ze života dětí v různých částech světa. Po ní dostala prostor salesiánská dobrovolnice, která dětem pověděla něco ze své služby v Mexiku. Její vyprávění doprovázely fotografie z prostředí, kde strávila rok a půl svého života.

Před vyvrcholením tohoto dne bylo odkryto společné výtvarné dílko ze stanoviště Evropa, kde se děti staly na chvíli malíři z Louvru a ztvárnily umělecky motto svého setkání.

Na konci na děti čekalo velké překvapení. Ve chvíli, kdy jsme se měli přesunout do Podzámecké zahrady a na památku tohoto dne společně vysadit strom, u kterého bude cedulka s připomenutím data výsadby v den Misijního kongresu dětí a mottom, spustil se opět vydatný déšť. Na otázku, zda do toho děti chtějí jít i přes nepřízeň počasí, se kostelem ozvala opravdu misionářská odpověď – ANO!

Z více než 300 dětí, které se prezentovaly u registrace, se jich nakonec sázení stromu zúčastnila jen malá část, přesto se jednalo o nejsilnější zážitek celého dne. Jako pravý misionář se zachoval otec arcibiskup, který, i když sucho v botách stejně jako všichni ostatní neměl, na kongresu vydržel až do konce a byl první, který se chopil lopaty a naši břízku pomohl zasadit. Také tady jsme naplnili motto a každý svou trochou hlíny pomohl strom ukotvit v půdě. Když bylo hotovo, otec arcibiskup strom požehnal, požehnal i malým misionářům a spolu s národním ředitelem PMD ICLic. Mgr. Leošem Halbrštátem 7. celostátní Misijní kongres dětí ukončili.

Příprava akce byla náročná, ale přinesla radost z tolika malých, mladých lidiček, kteří jsou i v dnešní době schopni myslet na druhé, o něco se rozdělit a pomáhat. A to je naděje. Velmi si vážím otce arcibiskupa Mons. Jana Graubnera, který má u nás misie na starosti, že svou celodenní přítomností byl příkladem malým misionářům.

RNDr. Olga Loučková, diecézní ředitelka PMD pro olomouckou arcidiecézi ■

PMD zřizují na podporu misijních zemí Misijní fond solidarity KORONA

Misijní země se stejně jako Česká republika potýkají s pandemií koronaviru. Izolace nám všem znepřijemňuje každodenní život, ale pro chudé lidi v misiích jsou dlouhodobá karanténní opatření ještě mnohem náročnější. Životní podmínky jim neumožňují vytvářet si dostatečné zásoby jídla, ani dodržovat základní nezbytná hygienická opatření, např. časté mytí rukou. Ve slumech téměř není možné zamezit sociálním kontaktům. Velmi nízká je také úroveň a dostupnost lékařské péče. Koronavirová pandemie pro ně proto představuje mnohonásobně větší problém. Misionáři a naši projektoví partneři stojí při lidech v různých těžkostech neustále, nyní o to více. Je to patrné i z dopisů z misií, které jsme nedávno obdrželi:

Filipíny

Naši drazí!

Děkujeme vám za sdílení vaší situace. V tomto čase jsme jedna velká Boží rodina a cítíme jednotu v této „svázané“ době, spojení vytrvalou vírou v našeho Pána. Ve službě těm nejzranitelnějším z našich bližních. Jak víte, staráme se o rodiny z hor nad námi a slumu pod námi. V tuhle dobu jim schází úplně všechno, protože jejich obživa je založena na malém výdělku každý týden. Přestože máme zákaz vycházení, poloha našeho kláštera na úpatí hor na kraji města nám umožňuje být jim nablízku – musí projít okolo našeho kláštera, když jdou do lesů na úpatí hor hledat něco k jídlu – jsou to banány, kořínky a jiné plody a ovoce. My přidáváme jako vždy ze zásob rýže, která je základem každého jídla. Tím je v tuhle chvíli rýže s nasekanými banánovými květy a kokosovým mlékem – velmi zdravé a výživné... Díky Bohu za plody země. Dávejte na sebe pozor a pomozte dětem překonat tuhle dobu strachu a utrpení, dodávejte jim odvahu k dobrému a ať nezapomínají, že nikdo nejsme ostrov. Bůh žehnej nám všem!

Sestra Claudia ■
a celý klášter sester od Piety

Zimbabwe

Dopis od českého misionáře:

Na zprávy o koronaviru jsme nejdřív reagovali asi stejně jako jinde ve světě, většina místních lidí ovšem s velmi redukovanou informovaností. Nejdřív jsme se dozvíдали, že kdesi daleko v Číně je nějaká speciální chřipka způsobující zápal plic. Pak se to dostalo do Evropy a místní, kteří se o tom doslechli, se mě pomalu začínali ptát, jak to tam vypadá.... V posledních dnech už měl koronavirus své stálé místo i ve zprávách státní televize. Včera byl také oznámen první potvrzený případ nemoci COVID-19 v Zimbabwe. Nemám však důvod pochybovat o tom, že těch případů už jsou tu ve skutečnosti velká čísla. Není problém proklouznout zdravotními kontrolami na hranicích zvláště s JAR. Tohle není ebola, člověk vůbec nemusí mít teplotu. Snažím se o osvětu, reakce je většinou mírné zděšení. Už se konečně veřejně informuje o opatřeních osobní hygieny a omezení sociálního kontaktu. Tak dobře, mýdla je zatím dostatek, ale občas není žádná voda po ruce, že? A jak tu chtějí omezit pohyb osob? Lidi by umřeli hladu... Koronavirus tu asi žádnou velkou paniku nezpůsobí. Na panické nákupy potravin a toaletního papíru tu většina lidí stejně nemá peníze. S nějakou zásadní pomocí od státního zdravotnictví stejně nikdo nepočítá. Lidé si jen teprve teď uvědomují závažnost situace: „*Ještě před pár dny jsme se tomu smáli, všude jen ‚corona‘, ale dnes už je to v Zimbabwe!*“ Místní jsou natolik zvyklí dlouhodobě trpět, že to asi jen přijmou jako kříž. Jako jeden z mnoha. Zatím si to tu neumím představit jinak. Na závěr se ptám sám sebe, jestli bych neměl jít „spíchnout“ nějakou tu roušku – a nějak přimět lidi aspoň tady v misi, aby také začali. Šicí stroje tu máme ve školní dílně. Jak je ale potom prát na 90? Ano, vařit v hrnci, podobně jako se vaří kukuřičná sadza.

(Z dalšího dopisu...)

Vůbec netuším, co by se dalo dělat, i když mám pocit, že bych něco dělat měl, protože se na nás řítí katastrofa. JAR právě vyhláší nouzový stav, zavádí karanténní opatření, zavírá hranice, zavádí rozsáhlá úsporná opatření, což se vše velmi citelně dotkne Zimbabwe, jelikož jsme na JAR ekonomicky závislí. Asi brzo nebudou žádné pohonné hmoty, a co hůř, asi ani mouka na sadzu. Hodně jí přichází z JAR. V únoru jsme my obláti dostali zásilku asi 200 pytlů po 10 kg z jihoafrických oblátských farností pro naše chudé. To jsme ještě netušili, co přijde. Bohu díky aspoň za to. Ale co bude dál, nevím. Zimbabwe mi připadá paralyzovaná. Tady se jen „čeká“, až to udeří. Lidi tu jsou tak zvyklí trpět, že to asi hodlají jen pasivně přijmout. Mrazí mě z toho...

Bangladéš

Vážení přátelé a vy, kdo na nás myslíte,
přeji vám dobré ráno z Mymensinghu
v Bangladéši!

Velmi mě mrzí, že jsem se dozvěděl o neštěstí, které postihlo italský Milán a Parmu, kde už zemřelo mnoho kněží a spolubratrů. Jsem opravdu velmi zarmoucený z těchto smutných zpráv. Neustále roste počet nakažených ve Španělsku, Francii, Americe, Velké Británii a dalších sousedních zemích.

Prosím, zůstávejte na bezpečném místě.
Každý den se za vás modlím.

My jsme zrušili společná setkání, eucharistické slavnosti a velká shromáždění. V Mymensinghu tak jsme ve velkém napětí. Nevycházíme z prostoru fary a můžeme konat jen nezbytné. Bojíme se o naše ubohé lidi, po několika měsících budou zejména chudí trpět hladem. Nyní nemohou pracovat a nemají dostatek rýže.

Prosím, modlete se za naše lidi.

Upřímně v Kristu.

biskup Ponen Kubi ■

č. účtu: 72540444/2700, VS 19, poznámka: KORONA

Papežská misijní díla je podporují prostředky
z Fondu solidarity KORONA.

Do poznámky napište KORONA. Pokud chcete uplatnit odpočet z daní,
nezapomeňte uvést svou adresu nebo e-mail. Děkujeme za vaši pomoc.

Modlitba Jana Graubnera pro mimořádnou situaci

Milí přátelé,

všech se nás nyní dotýkají aktuální události. Možná se k vám již nějakým způsobem dostala níže uvedená modlitba olomouckého arcibiskupa Mons. Jana Graubnera, určená pro mimořádnou situaci, kdy se věřící nemohou účastnit mše svaté, případně cítí i jisté obavy z budoucnosti. Chtěli bychom ji nyní zprostředkovat i těm, co o ní dosud nevěděli, ale rádi by stávající nelehkou situaci podpořili modlitbou.

Zapojit se můžete také do modliteb růžence v rámci Misijní růže.

Hospodine, dobrý Bože,
Obracíme se k tobě ve své tísní.
Příznáváme nejen svou omezenost, ale i bezmocnost.
Vracíme se k tobě a vyznáváme, že ty jsi všemohoucí.
Ty jediný jsi Pán. Jen tobě patří všechna moc a sláva.
Pokorně a se zahanbením v tváři příznáváme,
že jsme byli příliš zahleděni do svých práv a nároků,
hledali příjemnost a pohodlí, zábavu či adrenalin,
nedbali jsme na druhé, ani na tebe a tvůj řád.
K přírodě jsme byli bezohlední a chtěli stále víc.
Cestováním za krásami jsme znečistili vzduch i moře.
Svou bezohledností jsme nakupili hory odpadků.
Svou chamtivostí jsme zamořili pole pesticidy,
vody antibiotiky, hormony a antikoncepcí,
chovali se jako páni světa a vládci stvoření,
upravovali si zákony i pravidla myšlení.
Přestals pro nás být jistotou, když je vše relativní,
a absolutní je už jen naše nabubřelé já.
Z toho pak pramení mnohé naše konflikty.
Ve své zaslepenosti jsme neuměli číst znamení.

Hlasatelé radostně oznamovali, že zase bude sluníčko.
Většine nevadilo, že schnou stromy a množí se myši,
že v zemích bez deště je hlad a lid utíká za chlebem.
Jiní prchají před válkou, která se vede proto,
aby měl někdo větší zisk, vliv a moc,
aby byl odbyt zbrání a jinde měli slušní lidé práci.
Peníze a zisk se nám staly nejvyšším bohem,
jemuž jsme obětovali spravedlnost a právo
i bídu chudáků v rozvojových zemích.

Štěstí jednotlivců jsme stavěli výš než zodpovědnost,
chvilkové pocity nad věrnost manželským slibům,
práva dospělých nad práva dětí na lásku obou rodičů,
na jistotu domova a zdravé morální životní prostředí,
protože jsme se nedokázali zříct špatného příkladu.
Sobectví nám zabránilo žít pro další generaci,
milionům počatých dětí jsme nedovolili se narodit
a tak vymíráme a nemá na nás kdo pracovat.
Uprchlíky nepřijímáme, protože se jich bojíme.
Jako bezohlední kolonizátoři přijímáme z jiných zemí
jen šikovné ruce a chytré hlavy, zatímco jejich země
bez nich upadají a nedokáží se samy pozvednout.

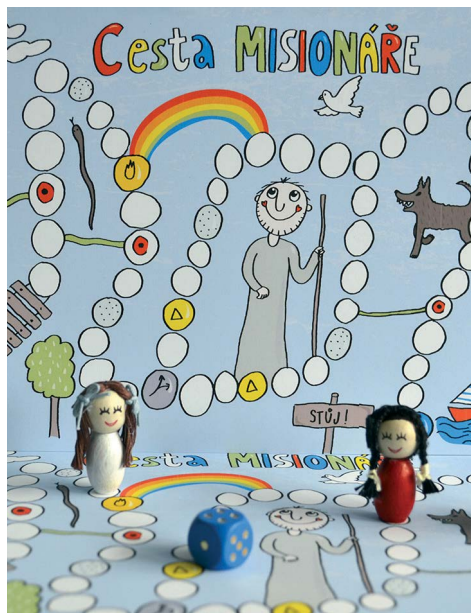
Přijmi, Pane, naši kajícínost a pokorné vyznání.
Očisti nás, když s lítostí uznáváme svou vinu.
Dopřej nám znovu povstat a vrátit se k tobě,
který jsi Cesta, Pravda, Jistota a Moudrost.
Spoléháme na tvou lásku a tvé milosrdenství.
Stáhní trestající ruku a zastav lavinu nemoci.
Obrát nás a my se k tobě vrátíme.
Vezmi nám srdce kamenná a dej srdce z masa.
Vrať nám radost ze své ochrany
a bezbožné budeme učit tvým cestám,
svědčit o tvé lásce a hlásat tvou dobrotu.
Dej nám svého Ducha, aby v nás miloval on,
když ze sebe nezištně milovat nedokážeme.
Dej nám odvahu umírat sobě a žít pro tebe,
nechat se vést moudrostí tvého slova,
aby v nás vítězil tvůj život a rostlo tvé království,
království spravedlnosti, lásky a pokoje.
Ty jediný jsi naší nadějí a my pevně věříme,
že nás, Bože, nezklameš. Amen.

Stolní hra Cesta misionáře

Trávíte čas doma s dětmi už nevíte, jak je zabavit? Zahrajte si s nimi misijní stolní hru Cesta misionáře.

Můžete si ji stáhnout z odkazu: <https://www.missio.cz/aktuality/misijni-stolni-hra-pro-deti-cesta-misionare/#prettyPhoto>

Herní plán pak vytisknete na tvrdší papír nebo podlepíte kartonem. Figurky použijte z jakékoliv jiné deskové hry anebo si je společně vyrobte. Hru můžete také obohatit např. o speciální pantomimické úkoly.

PMD na Instagramu

Papežská misijní díla jsou od letošních Velikonoc nově také na sociální síti Instagram:

pmd_missio_cz

Nový materiál k MMMŘ

Misijní růženec

Připravili jsme pro Vás knížečku Misijní růženec, ve které najdete krok za krokem, jak se tuto krásnou modlitbu modlit. Knížečka obsahuje všechny základní růžen-

cové modlitby – tajemství radostného růžence, bolestného růžence, slavného růžence a tajemství růžence světla. Najdete zde také vysvětlení jednotlivých barev růžence misijního a prosby za jednotlivé kontinenty. Text připravila Bronislava Halbrštátová, ilustroval Tomáš Velzel. Brožurku můžete využít také pro společné modlitby živého růžence. Více viz <https://www.missio.cz/zapojte-se/clenstvi/misijni-ruze/>

Skládáčka PMDD

Nový barevný leták nabízí nejdůležitější informace o Papežském misijním díle dětí a Misijním klubku. Dozvíte se, jakým způsobem můžete pomáhat dětem v misiích a kam vaše pomoc směřuje. Součástí je vložená složenko s přihláškou do misijních aktivit.

● Kontakt

Papežská misijní díla, Na Kropáčce 30/1,
500 03 Hradec Králové, tel. 604 838 882,
pmd@missio.cz, www.missio.cz

Číslo účtu: 72540444/2700 UniCredit Bank
Czech Republic, a.s., pobočka Hradec Králové

Facebook: [https://www.facebook.com/
PapezskaMisijniDila](https://www.facebook.com/PapezskaMisijniDila)

Twitter: https://twitter.com/missio_cz

YouTube: [https://www.youtube.com/user/
missiocz](https://www.youtube.com/user/missiocz)

Kino Missio: <https://kino.misijnidila.cz/>

● Základní variabilní symboly

Projekty PMD

VS 999 Papežská misijní díla
(necháváte rozhodnutí na PMD)

Nebo si vyberte z naší nabídky:

VS 10 Podpora základní světové misijní
činnosti Církve

VS 30 Podpora bohoslovců v misiích

VS 40 Pomoc dětem v misiích

VS 321 Mešní intence misionářům

Tradiční akce PMD

VS 140 Pohled pro misie®

VS 141 Misijní štrůdlování®

VS 240 Jeden dárek navíc®

VS 640 Misijní jarmark®

VS 740 Misijní kalendář

VS 840 Misijní koláč®

VS 888 Chléb pro misie

VS 940 Misijní bonbónek

DŮLEŽITÉ

- 1 Jestliže chcete poslat finanční dar na misie, pomůžte nám, když se přihlásíte na PMD do Dárcovství, kde dostanete členské číslo.
- 2 Pokud od nás máte členské číslo, používejte ho jako specifický symbol (SS).
- 3 Při zasílání darů uveďte, prosím, variabilní symbol (VS), který určuje, kde bude Váš dar pomáhat.
- 4 Když od nás dostanete nějaké misijní materiály a následně finančně přispíváte na misie, nepište, prosím, do poznámky „platba“, vše přijímáme jako dar na misie.
- 5 Z darů pro PMD lze uplatnit odpočet z daní. Na vyžádání Vám rádi vystavíme potvrzení. K správnému rozpoznání slouží u členů SS. Nečleny prosíme, aby v poznámce uvedli svoji adresu.

● Členské aktivity PMD

Staňte se členy PMD, vyberte si a zapojte se:

Dárcovství – finanční podpora misii

Misijní růže – denní modlitba desátku růžence za misie

Misijní klubko – pro děti, denní modlitba za děti světa, týdenní spoření na Misijní bonbónek

Misijní klub – denní modlitba za misie, týdenní spoření na Chléb pro misie, podpora aktivit PMD

Adorace pro misie – duchovní podpora misii

Misijní unie – pro kněze, řeholníky a laiky – otevřenost pro misijní spolupráci

Misijní fond solidarity KORONA

Misijní země se stejně jako my
potýkají s pandemií koronaviru.
Životní podmínky jim neumožňují
vytvářet si dostatečné zásoby
jídla ani dodržovat základní
nezbytná hygienická opatření.
Velmi nízká je také úroveň
a dostupnost lékařské péče.
Koronavirová pandemie
pro ně proto představuje
mnohonásobně větší problém.
Papežská misijní díla, misionáři
a naši projektoví partneři stojí
při lidech v různých těžkostech
neustále. Chceme podpořit tyto
chudé země z Misijního fondu
solidarity KORONA.

AFRIKA / ASIE / JIŽNÍ AMERIKA

Děkujeme za vaši pomoc.

online platba

Misijní fond solidarity KORONA

č. ú.: 72540444/2700, variabilní s.: 19
poznámka: KORONA